

Հովհաննես Թումանյան

Դու քո ճամփե՛ն գրնա, քույրի՛կ...

Դու քո ճամփե՛ն գրնա, քույրի՛կ,
Եվ թող լինի նա պայծառ:
Ինձ մի՛ ժրպտա, ինձ մի՛ սիրիր,
Ես ընկեր չեմ քեզ համար:

Ելած կյանքի ամեն ճամփից,
Կարոտներով անմեկին,
Ագահ, անվերջ ու անհանգիստ
Թափառում է իմ հոգին:

Մի ձեռք չըկա, մի գիրկ չըկա՝

Պահի նրբան իրեն մեջ,
Խենթ, խելագար գրնում է նա
Ձրգումներովն իր անվերջ:

Եվ ո՛վ գիտի՝ դեռևս անմեղ
Քանի հոգի կըտանջի,

Եվ ո՛վ գիտի՝ ինչ մո՛րթ, ահե՛ղ
Անապատում կըհանգչի...

Դու քո ճամփե՛ն գրնա, քույրի՛կ,
Եվ երբ լինենք մենք հեռու,
Աղոթք արա, որ մյուս անգամ

Չըհանդիպենք իրարու:

1902
